

Endröödi Bella kinos

Lepijahu verset

1994

2.

A felszentelt király

Aldott legyen az aki ad,
akkor is, ha nem tértek erre.

Aldott, ki kéret meg nem tapad
s gondja van mindenne!

Aldott legyen, aki együtt érez
bajban a rászorulókkal,
kik tudják, olykor többet ér ez
mint erszény tele bankókkal.

Aldott legyen, ki maga is
elszennvedt, mi másoruat faj!
és velük tud örülni, csakis
olyan lehet felszentelt király.

* 1934 május 18.

7₃ fogadták a testvéreket.

Nem látunk és nem is várunk,
de, hogyha már itt vagy,
ezre foglalj helyet nálunk
& ha kedved van, maradj.

Amint látod, nem érkeztél
fényes palotába =
anyád, apád és öt testvér
élnek itt e házába'

Két kistestvér nem is régen
minket már itt hagyott.
Ott vannak ők fenn az égen =
halovány csillagok!

Tán az ők helyükre jöttél?
Kioldtek ők tán téged
ide, hol gyors és hideg tél
fest ily gyorsos képet?

Maradj közöttünk! Előhorrak
a már kihűlt bölcöt.
Meztisrtitjuk, mepfoltozruk
mit sok testvér kínótt.

Befütiint a laemencébe,
felcrapnak a lánçok!
Felvidül a család képe
mindalant, meplátod!

Jó süleint arcára is
a mosoly visszatér!
Boldogok ezután crakis
veled lesünk, testvér!

- Csak el ne menj, csak el ne hagyd
János, e családot!
És end ottlon köztünk magad,
mint hi idevagyott!

* 1994 május 19.

Igy övtam lát a lelőmet

En mindenkor szemben álltam
azzal, ki itni szeretett,
mert méltónak nem találtam
keresni egy rejtek helyet.

Hehezkedni sosem tudtam,
ma sem tudom megérteni,
megválasztani az utam
mert kellett mások miatt tenni?

Igy övtam lát a lelőmet
törékeny testem kárára!
Tudom, hogy megéret engemet,
ki keresztet vett a vállára!

* 1994 május 24.

Lombsátonban

Nyílik a bodza meg az akác,
illatosat az éjszarák.

A Telihold részegen jár,
issza a virágok szapát...

Iszom én is, lombsátonban
evickélve a mámorban!

Napjaim gondja oda már =
éjfélt ütött a toronyban.

A Telihold részegen jár.

Napjaim gondja oda már.

Átvirrasztom az éjszarát.

Az eget meteor szeli át.

*

1994 május 25.

Rüggjet faraszt a napsugár is

Verset nem kell írni mindenáron
csak amikor írni majd muszály!
Mindegy, hogy százhúsz, avagy csak három
vers jön létre évnek fordultán.

Amde aki mindenbe szerelmes,
köbe, fába, emberbe, Istenbe!
annak ahhoz ideje kevés lesz
méltóképpen, hogy azt el is zengje!

Annak írnia kell mindenáron!
olvasója akár lesz, akár nem!
Rüggjet faraszt a napsugár a fákon,
mely ha nem is kell, zümölcsöt terem.

Így terem a vers is! az a dolga
a költőnek, éz egész életén,
hogy eldalolja, avagy eldadogja
amit diktál neki a Szerelmem!

* 1994 május 27.

A név

Mikor világra jöttél,
mentelen dideregettél,
Sirtál = mit tetted veled?
Még jó ha betarastak
szüleid s neked adtak
egy becniletés nevet.

Ezenkívül más semmi!
Ezzel felüdvés s kelmi
s menni ha szólitannak,
isholába és fronta!
neked nejed így mondta
s barátid is, ha voltat.

Mindig ezen a neven
mozdultál elevenen
s vittek nyugodni holtan...
Ezt vésték a fejfedre,
melyen körhadta válna
lettél olvashatatlan.

* 1994 május 30.

A tudomány és a hit

"Mit meg nem ad a tudás garmadája
megadja egy szemérmes hit"
(Endrödi Sándor)

Előremoner én is igen kíváncsi,
azon, hogy tudásom mily kevés!
Lehetőbbjét, mi hennem s hirtőtem van,
mert, hogy fel nem foghatja az ész?

Kérdések másokat arról s arról
s bölcs válaszokkal taníthatóbb lesznek:
Élő szó s könyv, némesül, magával
segitőrepre igyereznek.

Amde minden tudást egybenakva,
lenne az bár bölcsesség hegye,
válaszol mégis adós maradna
a szív és lélek kérdéseire.

A máskor oly beszódes tudomány
ily kérdésre liirtelen elnémül,
mint mikor egy rövidzárlat után
a fényes terem homályba borul,

és akkor az apró cillapoknál
fényesége felelőssödik
és azoknak oly tisztán válaszolnak
kritikát hozójuk felemell a hit.

* 1894 Juius 1.

Későn jön rá

Gyarló ember későn ér el,
élete maradvék évében
Istenéhez, kit eladdig
csak gyaldzott igen gyávan,
pirkadattól alkonyatig,
nem is tudva mi cs-e, vaj van...

Csillagfűntös éjszardáron,
andalogva más határon,
már-már litte, hog₃ az éghen
akadhat eg₃ Mindenható,
aki hatalmas kezében
tartja, mi fel nem fogható.

De ez csak röpké sejtés volt,
mert mire elhervadt a Hold
& fellángolt a Nap sugara,
ő ijfent csak annál hódolt,
- elhívett az istenadta! -
mi számára fogható volt.

- Alkonyatba hozlott a lét,
hog₃ fellelte Teremtőjét,
- ereje is elhagyta már...
Ihén későn, mit is tenne?
Későn jön rá, - kész a létár -
hog₃ még van eg₃ jó Istene?

* 1994 Június 3

Kilbékü'ök gondjaimmal

Jrás hoz újfent kézenlétben
tartom a papirt és tollat,
mert már hosszabban, rélté'ben
árad a szív és a gondolat!

A vihar felliöket kavarr,
esőtől szilgósar a lombok,
villámlik és csattog rá hamar,
szikráznak a templomtornyok!

Ilyenkor mindent ri tettes,
képeskedna akárcuile!
Engemet ez a vers ment meg =
devis eget váról ide.

Es amikor elmúlt a vihar,
napsugárban csillog a fáj,
kilbékü'ök gondjaimmal.
Kész a vers! - már semmi sem fáj.

* 1994 június 7.

Hogy mindent kárpótoljon

Meg kell írni ezeröttszáz verset!
és rajzolni kell talán ötven évig!
ahhoz, hogy arra méltó lehessen,
ami nélkül be sem lehet lépni

a rajzok rajza és a verset verse!
mely létrejön, hogy mindent kárpótoljon
hogy az ember kezebe vehesse
végre, amit várt már oly nagyon

egy életet! - és miközben litte,
hogy itt lenne egész közelibe,
mégis, mire kezebe vehette,
hosszú élet haladt el felette!

- Simeon ajkán felhangzik a dal,
hálával, karján a kis Jézussal:

"Most bocsájtod el szolgádat
hűbességhen Istenem,
mert az igért üdvözítő,
eljött, látta őt szemem!"

* regu Junius 13.

Virágok

Oly esendők mint az ember,
Éltünnödni már alig meret
fölkötni, mert szioszorougra látom
ember sorsát mindegyik virágon.

Június közepe. Ilyen tájban
nyílnak azok szélsőben-hosszában,
minden apró zugában a kestdnek,
még a kövek közül is kikelnek!

Itt egy sárga, ott egy kék fejecske
bújik elő, virit a szemembe ...
Egy se gondol még a hervadásra,
illatoznak, nyílnak egyre-másra!

Nem is tudnak arról. Jaj, azt én
jártam elő-deik temetésén!
-De erről már több szó ne is essen!
Virágzás most virágzást kövessen!

* 1994 Június 17.

A megpróbáltatások idején

Kinek nem volt foglalkozása,
de hivatalosa a költészet,
az nem volt valami szébbnél szebb
verseret farag egyre-másra,

hanem így is anyjának nyelven
mint ahinek írnia muszály!
olyan, ami boldogít, vagy fáj!
fektöben, szintúgy napra kelvén!

És neven szólítja a Mesterét,
késve és kösönve nap mint nap!
Még ha jó ideig nem is kap,
tűr... és dicseri Istent!

* regy János 20.

Miként is fogjam fel
mintaként a toronyba zártak,
-ablara néz minden égtájuar,
ámde ajtaja egy sincs —
járkálók óramutatóként,
látom jönni és tűnni a fényt
ismert évszarak szeretet.

Öltözve s vetőzve az ágar,
rövidék, hosszúak az árnyak
s az éjnek vaksötétek.

Máskor meg hóbor teli holdnál
a falakon csörtet és járkal
egy földöntúli lélek.

Bár csak tudnám, mi a terve?
nem kellene így rettegne
várni, hogy tűnjön az éj...
Napok és éjnek milásával
virágzással és lombhullással
könnyebben bekiülnek én.

De ma csak is halandó lélek,
miként is fogjam fel az élet
és a nemlét, titkokat
szülő szavait az éjben?
ha egyszer elviselni képtelen,
Teremtőm, mindazokat?

* 1994 június 21

A valóság zsepén

Isten léte, vagy nemléte ...
ezen töprengéstől létről létre.
Kerds még a bizonyítékot
ami meggyezné a litét.

Mert ő mindent a fejében
kiváncsi helyzetben lépén
s felolvasni azt a leltárba
ami a próbát kiállta.

Amit felfog az eszével
helyet kapott srépszerével
sőt, elnyeri hódolatát
amit izlel, srapot, fog, lát!

Hagyjuk tovább mérlegelni,
a valóság zsepén lepelni...
Nem szabad beüvösíteni
azt, ki nem tud tevéteit!

* 1994 június 27.

Sirágzó hársfa alatt

Ülök a hársfa alatt.
Fölöttem dörög az ég.
Elhullgatnak a madarak,
dalukat elfeledték.

Hársfavirág illatában
eszembe jut a régi liget =
Gyülik a virág a zrákban
mit teáznak szedepetek...

Ágról ágra a magasságban
lendülök, játszva könnyedén...
Akkor is dörögött. Mezítláb, sárban,
vittem egy zrák virágot én...

- Nap cseppekben hull az eső,
amit sűrű jégverés követ!
Zörög a lomb, kopog a tető!
Elűzik az emlékeket.

* 1994 június 27.

Halad az idő

Halad az idő. Az adolca.
Nem is törődik velünk,
hogz meglőzve, vagy botolva,
vonnakodón utána megründ.

Egyeser igaz is ellap mindret,
végeseret a végtelen!
Rám se néz, ha feleje intek,
halad, ez sőt se mond nemem.

- En nem hiszre a beképreltet!
- töliür ha nagyon messze jár,
elősredi emlékeintet!
- Néziülünt itja oly sivár!

* 1994 Június 28.

Nagy Erdem

Én mondom, már az is nagy Erdem,
élni e sátor közepében,
melvnek nek szemen Nap ragyog,
éjjel meg Hold és Csillagok!

Mit sárgára a pirkadat
s bíborra fest az alkonyat,
melyen felhő esőt s havat szül,
később meg szivárodny fészül!

Én mondom, már az is nagy Erdem,
élni itt épen, ecsirögben!
és tudni, hogy e sátor felett
az Úr megrözi lelketet!

* 1994 Június 28.

Nem hiszrek neki

Csendes a világ. Mine vár?
Nem hiszrek neki sohaamár!

Fü" se mozdul, lomb se lebben, ...
ne lássak nyugalmat ebben!

Mert lám, messziről idehallik,
hogz valami készül, morajlik,

s el sem tellik egy óra fele,
itt van már a vihar szele!

Villámra villám! - döriög az ég,
mint horgyha ez lenne a vég!

Felragas az ár és recessen az ég,
hangos és düliös a világ!

Nem hiszrek neki. Felőia mi'lvá
csend van, mint'ha mi sem lett volna.

* 1894 Július 5.

Én nem kívántam

Én nem kívántam soha gazdag lenni,
féltem, nem tudok binni a jövőkkel.
Elég volt, ha enni volt meg inni,
tető felettem és szalma alattam.

Én nem kívántam soha erős lenni,
féltem, hogy nem tudok binni az erőmmel,
nem kívántam azokban részt tenni
akik valamivel gyengébbel intélelem.

Én nem kívántam férfi lenni csupán,
lélekben lenni árnok olykor asszony!
olyan miat volt az én édesapám
amint karjára vett első tavaszomon.

Nem kívántam híresnek se lenni,
féltem, nem vagyok arra érdemes.
De szerettem volna olyan ember lenni
aki esendő, szerény, de nemes!

* 1994 Július 5.

Parányi fényt figyel

Nincsenek már jövőbe vetett célok,
mert a jó ég tudja, mennyi a jövő?
Tegnapra lett mák és bolnapot
lebbe az mi mindegyre csak nő.

Magasodik, visz közelebb az éghez ...
Elmarad törekvés, feladat, telier.
Az idő's már csak annyi munkát végez,
mi aznapra épp' hogy megfelel.

- De mit fiatalabban nem is sejtene:
henne túlvilági gondok motorkálnak,
melyek rajta nyomot ejtenek
mit viselni kell, mi belefér.

Virág nyílását, csillag ragyogását
elnezi viszont fáradhatatlan!
És zse sem veszi, hogy már sírját ássák,
parányi fényt figyel boldogan...

* 1994 Július 8.

Így kell most már lenni

Hogyz milyen a magyar ember?
Had mondjád ez mesét most el:

- Ittban háza, Bécsben, hogz megállók,
kiváratban nézem a pipátot.
Egondolom, igen sose volt még
a bátyámmal, pedig de illenér!

Amikor ottlon átadtam neki
dolmányjal együtt, - ő csak nézegeti...
Nem is tudom, mire gondolta,
csak mosolygott és sóhajtott nagyot.

A fia meg: az ifjabbik Fesenc,
nagy szemekkel leste, most mi lesz?
már mondta is, hiszen ő jól tudja =
„De hát nem is dolmányzik apuka!”

„Nem baj fiam!” - toldta meg a fiát,
tömmi kezdue azonnal a pipát...
„majd rárohok! igen pipa mellett,
másra még csak gondolni sem lehet!”

És rászórtott. Szívta jó ideig.
S mikor tudta, hogy az idege itt
lejár, - a pipát forgatva kézében,
ilyet mondott mosolyogva, szépen =

"Majd osztán ennél a pipánál leger
mellettem legyen, ha itt az idege..."
Erről soha nem is beszélt többet.
Megerítették, - jelezték a hölgyek.

- De hát, nem is igaz volt az eflizen,
alig most színezve felidézem...
tudom én azt! meg ne vessen senki,
ámde mostmár igaz kell ennél lenni!

* 1894 Július 8.

Madonnám, Nymphám, Vénuszom

Mentünk a Pusztaiban ketten,
kezem derekadra tettem,
kezéd a vállamra tetted,
kitől kaptuk e szerepet.?

Mentünk éjjel a ligetben
egymásnak dőlve mi ketten...
Hátot ontott a hársfa,
holdfényben néztünk egymásra.

Ültünk a pársiton ketten,
szemed irányát követtem,
crillapokból egyet-egyét,
mind a kettőnk elszeregett!

*

Fürodik a Nymfa az égen,
mennék, de remeg a térdem,
Szárnyaim, ha kinőnőnek,
szállhatnék hozzá az égre.

A mezők larmátot sírnak,
tenni mást vágytól nem bírnak,
ajkukra véve gyöngyök
mondják el a gyötrelmeik.

Rozmaring, ágát leluirra,
koszorúformára hajlik,
rám simúl, megkoszorúzza
fejém, a vérem hol zajlik.

Illatát önti ki közben
és karol mindegyre szebben,
simúl és válik epeizen
élővé Nymphám beseiben!

Madonnám, Nymphám, Venuszom,
kelyheduck nektárát iszom,
iszom és epe re szomjazom,
többsé már el nem távozom!

Forrásod mindig buzogjon,
enyhülést ajkamba hozzon, ...
Itass, mindegyre harmatozz,
nem mültö örömet okoz!

Helezd kelyheduc fizérem,
és rendezd el ott azt szépen ...
Nem tudom hova is legyen?
Rozmaringorszádba megyer!

*

Hajnalban gyorsan ébredtem,
Nimfámuat kiült leghet lettem,
Lásban a vérem liktetett,
vesztekben megfürdetett.

Rozmaring övesett lában,
rozmaringos nyoszolyában...
Rozmaring koporsókötel,
Sirmellyére elkisértél.

Hullnak a fekete hantok,
Zügnak a lélekharangok,
Zoltároznak a főpapok,
fekete cukor's alahok...

Te is így tegél a sirba,
Sügom a földbe síroa!
Jemess el örökre Nimfám!
Lints nehány virágot is rám...

- Utánam szármagahon siess,
ne hagyj elveszni, jaj, kövess!
Tépd fel a bőröm, a luisom,
csokold a sebet Jénuszom!

Felpersdül akkor a vérem,
tejesed ki szárnyad föléhem,
diis hajadból sátrát is verj,
rajtam kívül mást ne ismerj!

Ölelj át, nézd mint remegek,
el ne rántsanak az épek!
Láng lesznek, lobogok, fölér!
Zavarosarat beszélek!

- Ki az, ki felgyújtott engem?
Márcsra lobog a leltem!
Lángol a rozmarin-fadag,
akkor is ég, ha oltanák!

*

Álom volt mindez, már tudom,
megyinn a kisrabott úton...
Eltérünk egymástól bizony,
Madonnám, Nymphám, Venuszom.

- Megállok visszatérinter,
sok bricsipillantást linter,
bíban esőt sír a vidék...
Talán még visszatérhetnék.

Térnek, de nem látom kezéd,
nincs aki fogva és vezet,
nincs aki simogat és üt,
Sivárság honol mindenütt!

- Robog a vonat az éjben,
Nimfák táncolnak felünnen,
Suliannak sebes szárnyakon,
Sebesebb ámdé vonatom!

- Madonnák, Vénuszok, Nimfák,
fátylaít lengető nyírfák
intenek s én nézem búsán,
rozmarin lombkoronáiban!

* 1894 Júl. 23-24
Endrőd-Bécs-Salzburg (vonaton)

Augusztus második fele

Pirit a Nap még, de
hűvösebb az árnyak,
jelzve, hogy vége
lesz ennek a nyárnak!

Am lesz még nyárutó
és lesz még őszele!
még mielőtt hordó-
ba kerül a szőlő.

Addig kell csodálni
a csillagos eget,
ameddig meglátni
alatta csak lehet.

Csodálni addig kell
a fehér feliőket,
míg füre az ember
alattuk ledőlhet.

* 1894 Augusztus 15.

Talán Dél-szigetre

Ritkaség tágas volt a Nyár
és magas is volt, mint az Ég!
s hogy szedelőzhödik, immár,
vele szivesen elmennék,

ettől melegebb vidékre,
oda, hol sosincs ősz és tél,
ahol nézhetek az égbe,
nem 'üz rajt' felliöket a szél.

Talán Dél-szigetre kéne
költözni a madararral!
s idehozni azt cserébe
ki Északon élni akar.

* 1994 Aug. 15.

Nem vagy marad

Nem vagy marad, ha maradhoz hívod
azt, akire oly szívesen gondolsz.

Hogy él, vagy hal? ne is legyen gondod =
nálad terem! ajándékot is hoz!

Helget foglal, kérdés és válaszról.

Ha úgy hívandó, nálad is marad,
vagy elhözön, rá ha meglátásról,
de visszatér, ha zötörnéd marad.

Nem mulhat el, mi jó volt nyomtalan,
ha le is borul feletti az égbolt =
a lélek mélyén mindig jelen van
az mi feledhetetlenül szép volt!

Szóltat meg hát, hívod maradhoz bátran.

Más mozdul is és elindul feléd...

Napot, szívárványt hoz a hátizsákban
és kipakolja az asztalra eléd!

* 1994 Aug. 19.

Sepit az ég

Ki az aki dicsekedhet azral,
hogyz nehyven éve ir már verset?
Nem csak egyszer-kétszer, igaz tavasszal
mikor a sziv ujjong, vagy beteg ...

de lombhulláskor s télvíz idején
írok verset én, minden időben!
Ha nem is kapok mástól verset én,
kaphat bárki, bármennyit én tőlem.

Éz lát az, miből van verem elég!
Szorgos voltam s ráfordult az idő!
Sepit az ég, - macot bárhol vetnék,
utánam a vers mindenhol kinő!

*

1994 Aug. 19.